

16. Ὅποιος δανείζει δὲ ματαπαίρνει· ἂν ματαπάρει δὲν εἶν' ὄλο· ἂν εἶν ὄλο, δὲν εἶν ὁμοιο· ἂν εἶν ὁμοιο, εἶν ὄχτρος.

17. Ἄν θέλεις νὰ σοῦ φανῆ ἡ Σαρακοστή, βάλε χροῆ γιὰ τὸ Πάσχα.

18. Τὸ βόιδι τοῦ βασιλέως τὸ τρώγει κανεὶς ἀχαμνὸ καὶ τὸ πλερώνει παχύ.

19. Ἄπὸ νέον ποῦ παρακαλεῖ ἡ ἀπὸ γέροντα ποῦ νηστεύει, ὁ Θεὸς νὰ μοῦ φυλάῃ τὸ σκοῦτί μου.

20. Ὅποιος εἶναι φίλος ὄλου τοῦ κόσμου ἢ πολὺ φτωχὸς εἶναι ἢ πολὺ πλούσιος.

21. Πῆς τοῦ φίλου σου τὸ μυστικό σου, γιὰ νὰ ἔχη τὸ ποδάρι στὸ λαιμό σου.

22. Φυλάγουν ἀπὸ φίλον ποῦ με αὐτὸν ἔτακώθηκες καὶ πάλε ἔματαγαπήθηκες, σὰν ἀπὸ τὸν ἄερα ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴ χαραμάδα.

23. Ἄν σὲ βάλουν κριτὴ καμιμὰ φροῖά, κρένε καλύτερα δύο ἐχθροὺς σου παρὰ δύο σου φίλους.

24. Σὲ ὅποιον ὁ Θεὸς δὲν δίνει παιδιά ὁ διάολος δίνει ἀνείψια.

N. KONEMENOS

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΜΟΥΡΛΟΣ

Ἐίπαμε ἤδη πὼς τὸ ἀρματολός, ποῦ μᾶς τὸ ξηγήσανε γιὰ συμφυρμὸ εἶναι τὸ ἀρματολόγος (=ὁ καταγινόμενος με τᾶρματα) - ἀρματολός - ἀρματολός· κανονικότερα με τὸν ἐκπεσμό τοῦ γ ἀνάμεσα σὲ δύο φωνήεντα καὶ με τὴν ἔνωση τῶν δύο οὐ σὲ ἕνα.

Ὁ καθηγητὴς X. δὲν τὸ δέχτηκε, λέει. Μπᾶ! καὶ ποιὸς τὸν κατέστησε ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμῶν; Δὲν τοῦ φτάνει ἡ δόξα τοῦ φιλογοῖα (ἀμφιλογία), ποῦ γίνεται λέει, ἀπ' τὸ φιλολογία; — Γιὰ φαντάσου!

Κοὶ σοφοὶ τοῦ 16ου αἰώνα δὲν εἶχανε δεχθεῖ τὴν κίνηση τῆς γῆς ἐναντία στὴ γνώμη τοῦ Γαλιλέου, μὰ ἡ γῆς ἔξακολουθεῖ νὰ γυρίζει χωρὶς νὰ πάρει τὴν ἄδεια κανενός.

Σήμερα ἐρχόμαστε νάνατρέψουμε ἕνα, ἄλλο συμφυρμὸ τους—Τὸ μουρλός, λένε, γίνεται ἀπὸ συμφυρμὸ τοῦ : μωρὸς + τρελός. Τίποτε εἶναι τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο με τὸ ὄρματολός εἶναι τό : μωρολόγος (=ὁ μωρὰ λέγων) [μωρλός] μουρλός. Ὁ καθηγητὴς Κρέτσεμερ δίδαξε τὸ πῶς κοντὰ στὰ ὑγρά ξε-

πέφτουν οἱ ποχοὶ φθόγγοι (α, ο, ου) [σκόρο-δ ο ν] σκόρδο, [ἀκολουθῶ] ἀκλουθῶ κτλ., ἔτσι καὶ τό : μωρολόγος γίνεται μουρλόγος, τὸ ω γίνεται ου ἀπ' τὴ συνεργεῖα τοῦ γειτονικοῦ χειλικοῦ μ. πρβλ. : [μωροχάρι] μωροσχάρι, [μωρέα] μωροῖα κτλ.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑ

Στὸ σεβαστὸ ποιητὴ
Ἄγγελο Σημηριώτη

Βγάλε, Κυρά, τὸ φερειζὲ καὶ πέτα τὸ γιασμᾶκι ν' ἀστράψουνε τὸ μάτια σου ζυγὰ τοῦ πόθου ἀστέρια, Τ' ἀμυγδαλάτα σου τὰ δυὸ ξεσκέπαστα λιγάκι τῆς Ἡδοῆς μαστόρισσα καὶ τῆς Χαρᾶς ἴερα.

Τὰ μάτια σου εἶναι χάραμα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὄπως
[τᾶδα
μ' ἀναγυρμένο βιαστικὰ τὸ βυσσινὶ μαγνάδι
κ' Ἐσύ, Τουρκάλας γέννημα, νὰ κλείνεις μιὰν Ἑλ-
[λάδα
στὰ δυὸ σου μάτια, κ' ἔρωτα τρικνημιστὸ καὶ χάδι.

Μέσα τους λάμπει, γίνεται μιὰ θάλασσα καὶ σβῆνει χλωμὸ τ' ἀστέρι τῆς καρδιάς στὰ μπλάβα κύματά σου κ' εἶναι τὸ βλέμμα σου βορριάς κι ἀντάμα εἶναι γα-
[λήνη
στὸ λιμανάκι τοῦ ἔρωτα καὶ στὴν ὕργη τοῦ δάσου.

Τὸ βλέμμα σου εἶναι φίλιμα, κ' εἶναι τὸ πάθος
[φλόγα
Κυρά μου Ἀνατολίτισσα, στὴ ρόδινη μορφὴ σου, κι ὄπως περνᾶς καὶ χάνεσαι, σιητὴ, ἀψηλὴ, ὀρθορῶγα θαρρεῖς καὶ πᾶνε γύρω σου ποιλιὰ τοῦ Παραδείσου,

Θαρρεῖς καὶ πᾶνε γύρω σου ζυγὰ τὰ περιστέρια, οἱ γεροντοὶ ποῦ χάνονται, κ' οἱ πόθοι μου πῶς πᾶνε νὰ δροσιστοῦνε στ' ἀπαλὰ τοῦ ὄνειρου δροσονέρια, σι' ἀμυγδαλάτα σου τὰ δυὸ τὰ μάτια ποῦ γελᾶνε.

Ἀθήνα

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο τοῦ "Νουμά", θά δημοσιευτᾶ μιὰ νέα σειρά τραγούδια τοῦ κ. Ν. Πετιμεζᾶ (Λαύρα).